

rahvast wäeteenistusele olid wiinud, ei läinud hiljemine palju üht pääwa enam mööda, kus pärast töö lõpetust õhtune jut neid sinna piirele ei wiinud, kus nende sõbra Hansu jalad praegu wõisid lõndida. Willem oli kaa tüli Pohlamaa sõda teed ära käinud ja püüsi rohu suitsu haistutanud, kus teda Jumala helde laitsamine waenlaste surmariistade eest hoidnud ja termelt lastnud tagasi tulla. Ruda wäeteenistuses soldati eest haiguse ajal laatsaretides hoolt kannetakse ja neid igapidi rawitsetakse, seda ei wõida meie talurahwa põlwes mitte wanemad oma lastele teha. — Perenaise küsimise peale, kas Willem ehk teenistuse ajal Keisrit oma silmaga juhtunud nägema, andis ta wastuseks: „Seda õnne olen kaksorda maitse nud, esimesel puhul refrudi põlwes Dünaburgi linnas, kui meid Riiaast Wenemaale saadeti. Juhtus, et Keiser raudteed mööda parajalt sealt läbi sõitis, kus meid lagedale roodu seati ja suur Keiser ratsahobuse seljas paar lorda sam samult meie ridadest läbi sõitis, kus meid rohkem poolteist tuhat meest koos oli, sest et Kuuramaa refrudid meiega ühendatud seal olivad. Kõl peksis meil kõigil sel tunnil süda esiteks kartuse, pärast rõõmu pärast pöues, et armulisti riigi-isa ja ülemat wallitsejat palgest palgeste näha saime, kes meiega mõne lahke sõna rääkis, kellest ma sel ajal midagi ei mõistnud, ommetegi pärast teiste suust kuulda sain, mis ta ütelnud. Ruda meie seal kõik südame põhjast temale: Hurraa! hõiskasime, kui tahaksime tuule õhku lõhkuda. — Teine lord nägin ma Keisrit Nowgorodi linna al, kus meie rügement laagris seis. Seal pidime tema silma ees

ülesnäitama, mis meie wäeteenistusest olime õpinud; suur Keiser olnud kõigega väga rahul ja lastis hiljemine ülematele ja alamatele oma kiitust kuulutada. Keisri kaju ja lahke nägu saawad mul surmani meesles seisma. — Oh, mõtles Els salamahti oma südames, kui niisugust õnne kaa Hansule juhtus.

Põllupap oli, perenaise wastapalumisest ja silmaweest lugupidamata, Warekse talu oma tütrele ostnud, mis läbi töö ja murekandmine palju laiemaks läinud. Wõnikord pidi peremees oma südames tunnistama, et ehk mõnufam oleks olnud naise teeldu kuuldes ostmist maha jätta, aga neil mõtudel ei olnud lauemad wälist, kunni ettejuhtunud saised asjad teelt ära korjati. Käis siin ja seal tüd parema poole, siis oli Mihkli süda rõõmus ja kõik kahetsemised kadunud. Wanad lohakülle ja pool mädanend hooned kisti kõik murupinnani maha, sest et üheainufese kohendamine töö waewa ei maksnud. Õnnelt leiti wana palkide risust nii palju tarwilikust palkist, et neist karjalauda, hobuse talli ja weike elukoone inimeste peawarjuse wõis ülesehitada, mis hiljemine rebeck pidi jääma, kui ükskord uus tuba walmis saab. Palkid uue maja ehitamise tarwis olid kontrahstis mõisa poolt tingitud, nõnda kui teised walla peremehed palkide wälja wadamist enda peale hea meelel wõtnud. Seda abi ei oleks wallarahwas paar aastat ennemine Põllupapile wiistist teinud, aga Hansu läbi saiwad nemad üksteisega tutawaks, mis aega mööda natuke sõbrust sigitas. Maja põhjuse kraaw kaewati juba suwel walmis ja koristati põldudel kawa koku, mis elumajale alusmüü-